cd]/sL 6]8 olYogsf s]xL cf;f nfUbf kIf, s]xL oyfl:ylt

फायर्ड अप! आर यू फायरर्ड अप? आर यू रेडि? यो प्रश्नको चर्को आवाजका साथ सहभागीहरुले जवाफ फर्काए, या उई आर फायर्ड अप प्रजिडेन्ट! यसरी सकियो सेप्टेम्बर १५ मा अमेरिकी राष्ट्रपती बाराक ओबामाको सम्बोधन । झण्डै आधा घण्टा लामो धाराबाहिक भाषणमा बाराक ओबामाले कुनै घिसेपिटे नारा दोहरायनन्, आफ्नो सन्देश स्पष्ट रुपमा श्रमिकहरुलाई दिए ।

पटक पटक उठ्दै ताली ठोक्ने र चिच्याउने अमेरिकी (छानिएका नेताहरु) हरुले त्यो नाटक गरेका थिएनन्, भित्री दिलबाटै प्रभावित भएर आफ्नो राष्ट्रपतीलाई ‘स्ट्याडिङ्ग ओवेशन’ दिएका थिए । कतिपटक त ‘किन उठी रहनु’ भन्ने निस्कर्षमा पुगेका म र एनटियूसी अध्यक्ष लक्ष्मण बस्नेत पनि उठेर ताली ठोक्न विवश भयौं ।

यो एउटा आसाको सन्देश हो, मलाई यस्तो लाग्छ । अमेरिकी श्रमिकहरुमा अफ्रो-अमेरिकन यी तन्नेरी राष्ट्रपतीप्रति साँच्चिकै आसा, भरोसा रहेको देखिन्छ ।

उनीहरुको विषय पनि लम्बा चौडा थिएन । सबै श्रमिकलाई संगठित गर्न “इम्ल्वाई फ्रि च्वाइस एक्ट”, सबैलाई स्वास्थ्य सुविधा दिन “हेल्थ केयर फ्यासिलिटी” र विग्रदो अर्थतन्त्रलाई ठाउमा ल्याएर सबैलाई काम!

यी चिज हामीलाई अर्को वर्ष वा कुनै सुदुर भविष्यमा हैन, आजै चाहियो । राष्ट्रपतिले वोलि रहँदा उनीहरुले दवै तिर छापिएका यिनै नाराहरु प्टक पटक देखाए । राष्ट्रपतीले पनि विना अगर मगर, ति विषयमा समर्थन जनाए ।

“गुणयुक्त र धान्न सकिने स्वास्थ्य विमा । विश्व स्तरको शिक्षा । राम्रो आय हुने असल काम जसलाई आउट सोर्स गर्न नपरोस् । बलियो ट्रेड यूनियन आन्दोलनः यसैको माध्यमबाट हामी हाम्रा कठोर परिश्रमी श्रमिक परिवारलाई उठाउन सक्छौं, यसैको माध्यमबाट हामी हाम्रो मध्यम वर्गलाई उठाउन सक्छौं । ...”

अमेरिकीहरु कामदार समूहलाई मध्यम वर्ग भन्न रुचाउँदा रहेछन् । एउटा अन्तरक्रिया कार्यक्रममा मैले प्यानलिस्टलाई सोधें- अमेरिकाको मध्यम वर्ग को हो, श्रमिक वर्ग को हो? सहभागिहरु सबैले “गुड कोइश्चन विष्णु” भने । किन? मैले शुरुमा बुझिन । तर पछि थाहा पाएं, अहिलेको वहस नै यही रहेछ । अमेरिकीहरु भन्दा रहेछन्- कुन रङ्ग, कुन जात वा कुन देशबाट तिमी आएको भन्ने प्रश्न महत्वपूर्ण होईन । तिमी कता छौ, काम गर्ने तिर की काम लगाउने तिर, यो प्रमुख हो । उनीहरु सबै काम गर्नेहरुलाई “मिडल क्लास” को दर्जा दिँदा रहेछन् ।

“सिमित सिइओहरुले सयौं हजारौं श्रमिकको तलव वरावर एक्लै हसुर्न पाइदैन पाइदैन । यस्तै नारा अमेरिकीहरुले लगाए ।

त्यसैले त राष्ट्रपती महोदयले भने- “जब श्रमिकहरु सफल हुन्छन्, त्यसपछी मात्र मध्यम वर्ग सफल हुन्छ । जब हाम्रो मध्यम वर्ग सफ हुन्छ, त्यसपछि मात्र अमेरिका सफ हुन्छ ।”

मलाई यस्तो पनि लाग्यो, अव अमेरिकी समाज १ तह माथि उठेछ । दैनिक ३।४ डलर आय हुने गरिब पनि अमेरिकामा छन्, तर उनीहरु बहुसंख्यामा रहेका मध्यम वर्गमा त्यसलाई मिसाएर दौडने धुनमा रहेछन् ।

हालै चुनाव जितेका जापानी एमपी लाई भेट्दा उनले भने- हामीले जापानमा रेभोलुसन गर्‍यौं । हाम्रा नाराहरु मध्ये एक थियो- हेर कुनै दिन हाम्रै उपनिवेश रहेको चिनले हामीलाई उछिन्यो । बाराक ओवामाले पनि त्यस्तै एउटा प्रसङ्ग छेडे- अव हाम्रा बस्तुहरु “मेड इन अमेरिका” हुनेछ । यसरी नयाँ काम सिर्जना गरिने छ ।

यो एउटा नागरिकलाई राष्ट्र सम्झेर गर्व गर्ने विषय हो । मलाई लाग्यो, अमेरिका परिवर्तन हुँदैछ । त्यहाँ आस जागेको छ । हिजोको अमेरिकी भन्ना साथ मनमा आउने विम्व- “सेता र धनीहरुको देश” आज अप्रसाङ्गिक हुन थालेको छ । अहिले अमेरिकीहरु आफूले अङ्ग्रेजी बाहेक अरबिक, फ्रन्च, स्पानिस, चाइनिज भाषा बोल्न नजानेकोमा दु:खित हुन थालेछन् ।

यसका वावजुद अमेरिकीहरु त्यत्तिकै यथास्थितीवादी पनि छँदै छन् । हामी विश्वको यूनियन आन्दोलनको कुरा गर्छौं । ऐक्यवद्धताको कुरा गर्छौं ।उनीहरुका लागि सारा विश्व भनेकै अमेरिका हो । अमेरिका वाहेक पनि कुनै अर्को दुनिया छ र!

दायट्स व्याड ! खराव अमेरिकी सोच!!